

„Atât de mult suflet! Atât de mult talent!”
Matt de la Peña, autorul romanului
Last Stop on Market Street

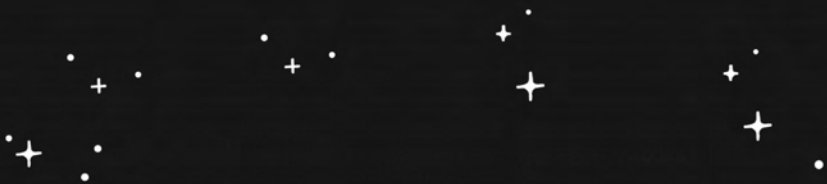
smart
age

STELELE DE LA PICIOARELE NOASTRE

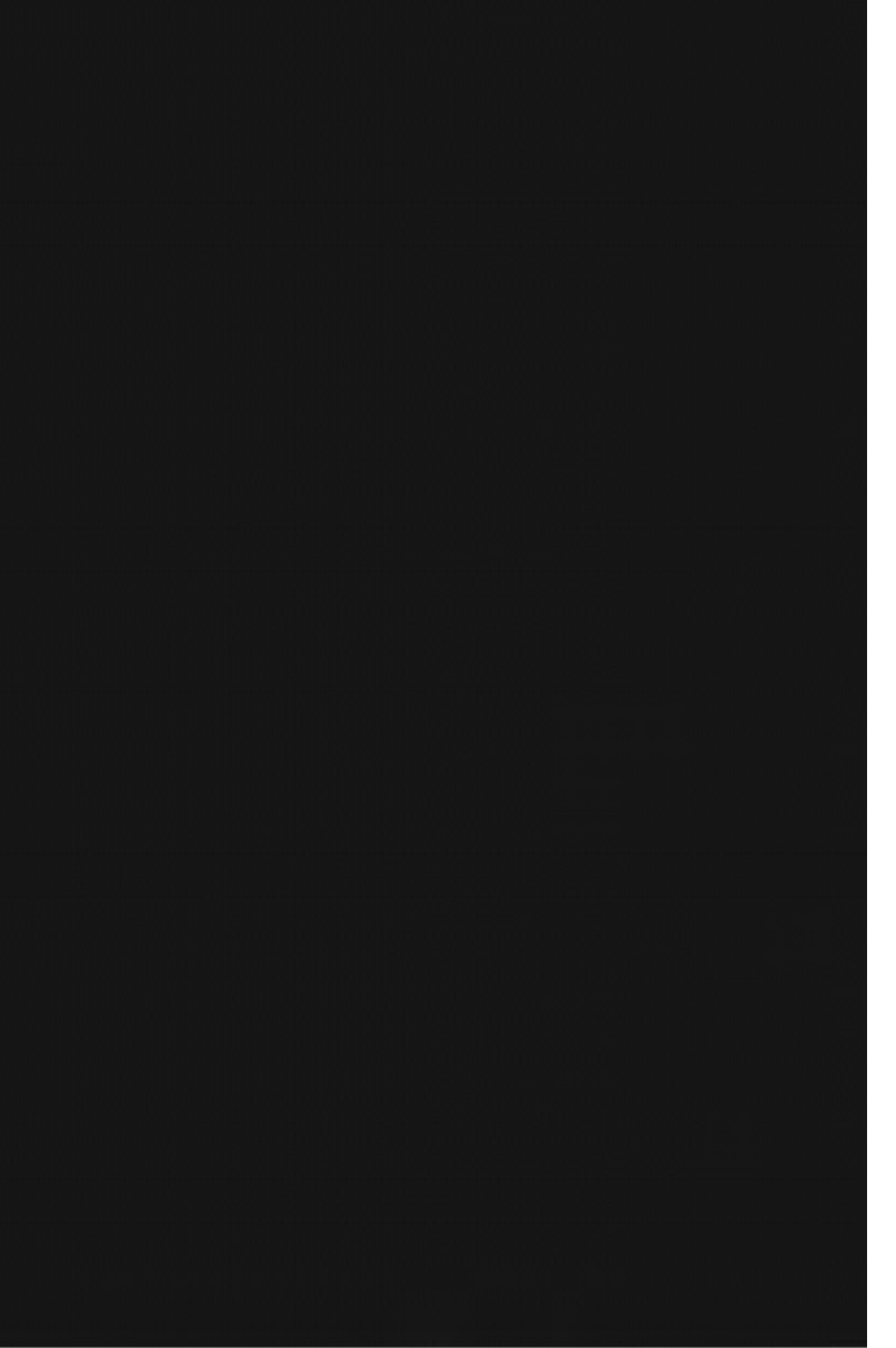
David Barclay Moore

corint junior

„PE ACEST PĂMÂNT NU NE-OM MAI ÎNTÂLNI,
ȘI NICIO ȘANSĂ NU MAI E; DAR VĂ VENI
UN TIMP ȘI-UN LOC UNDE VOM FI AMÂNDOI,
IAR TOATE STELELE VOR STRĂLUCI SUB NOI.”

Richard Chenevix Trench, „The Story of Justin Martyr”

1

Ce nu-mi puteam scoate din minte era gândul că mâinile lor grosolane și murdare ar putea să-mi atingă tenișii curați. Ce nu-mi puteam scoate din inimă era pietroiul greu care-mi atârna acolo. Pe de o parte, din cauza huliganilor care mă urmăreau, însă cel mai mult deoarece știam că, de data asta, Jermaine nu avea să fie acolo să-mi păzească pielea.

Nu avea să se mai întoarcă în veci acasă.

Tatăl meu, Benny Rachpaul, îmi cumpărase tenișii vara asta, cadou la împlinirea vârstei de doisprezece ani. Nici în ruptul capului nu aveam să las doi băieți mai mari care umblau brambura pe 125th Street să mi-i șterpelească.

Una, pentru că umiliința ar fi fost de neîndurat, și apoi mai era și bătaia pe care o riscam de la mama dacă aveam să îngădui unor derbedei să-mi fure încălțările. Pe urmă, atunci când ar fi aflat, tati Rachpaul ar fi venit încoace și m-ar fi luat și el la scărmanat.

Mi-am ridicat gulerul hainei albastre și am continuat să merg pe 125th Street, însă am grăbit pasul un pic mai mult. I-am auzit pe cei doi băieți care mă urmăreau făcând la fel. Pașii lor bocăneau pe gheață din ce în ce mai repede. Inima a început și ea să o ia la goană.

Totuși, pe străzile din jurul meu, atmosfera era veselă. Strada principală din Harlem era decorată cu lumini puternice, iar din difuzoare răsunau non-stop cântece de Crăciun. Probabil ca să te învâluie și mai mult în spiritul sărbătorilor de iarnă.

Însă pentru mine nu mai era nimic, absolut nimic, care să mă facă să mai simt vreodată spiritul Crăciunului. Se terminase pentru totdeauna.

Gata!

Gata cu toată muzica de Crăciun, gata cu coronițele și ornamentele, și cumpărătorii veseli de sărbători!

Pentru că nu era corect.

Nu era corect să mi se ia pentru totdeauna persoana despre care credeam că-mi va fi mereu alături. Persoana care ar fi trebuit să petreacă acest Crăciun, dar și tone de alte Crăciunuri cu mine!

Nu era corect nici faptul că ajunseseam să nu mai pot merge pe 125th Street fără să fiu hărțuit. În timp ce goneam pe trotuar, am ridicat privirea spre toți bărbații pe lângă care treceam. Toți erau mai în vârstă și aproape toți erau de culoare, la fel ca mine. Eu eram cel mai mic de pe acolo și unul dintre puținii cărora le era frică să umble pe strada aceasta.

Pentru noi, cei de-o seamă cu mine, o plimbare prin colțul ăsta al cartierului nu era o treabă tocmai relaxantă nici măcar în Ajunul Crăciunului. Mă simțeam de parcă mă vârașem singur în gura lupului.

Toți tipii ăștia bătrâni trăiau într-o lume total diferită de a mea.

Am traversat și m-am pîtit într-un magazin de cadouri din colțul străzii. Cei doi „amici” ai mei mă așteptau, rânjind cu gurile până la urechi, unul dintre el așezat pe un hidrant și

mișcându-și degetele în direcția mea ca și cum aș fi fost un bebeluș în cărucior.

Am strâns din dinți și m-am întors către vânzător.

— Sărbători fericite, tinere! a spus acesta. Te ajut să găsești ceva anume?

Pentru o clipă, privirea i-a rămas ațintită asupra celor doi băieți care așteptau. S-a încruntat chiar la ei.

I-am văzut îndepărtându-se și am răsuflat ușurat. Vânzătorul și-a înclinat capul chel într-o parte.

— Am nevoie de un cadou excelent de Crăciun, am spus. Unul pentru mama și încă unul pentru, ăăă, prietena ei. Și pentru tatăl meu. Dar nu am prea mulți bani.

— Pe ultima sută de metri, a spus el, zâmbind. Haide! Găsim noi ceva pentru tine! Ai mare noroc că încă avem deschis așa târziu în Ajunul Crăciunului – 125th Street se închide.

125th Street este o stradă mare, care se întinde de la East River, aflat în partea de est a Manhattanului, până la Hudson, pe partea de vest. Traversează mijlocul cartierului Harlem, acolo unde sunt majoritatea magazinelor, a buticurilor și a zonelor comerciale. Teatrul Apollo, clădirea Adam Clayton Powell și Studio Museum sunt toate aliniate pe numerele 1-2-5. Dacă Harlemul ar fi un corp omenesc, atunci 125th Street ar fi inima lui, pulsând non-stop.

Nu aș ști să spun acum care ar fi creierul cartierului.

În timp ce mă grăbeam spre casă, mi-am dat seama brusc cât de grele erau cadourile pe care tocmai le cumpărasem de la magazin. Mami și Yvonne aveau să fie foarte fericite. Sau așa speram eu. Și tata avea să fie încântat de darul lui.

Însă toarta pungii îmi intra în carne.

Și tocmai când mutam pungă de plastic în mâna cealaltă, i-am zărit. Dincolo de strada lată, asfaltată și mocirloasă, cei doi băieți mai mari mi-au dat iar de urmă. Am grăbit și mai tare pasul pe 125th Street, înspre St. Nick, sperând să pot ajunge la graniță înainte să mă prindă.

Acolo unde locuiesc eu, totul se măsoară în granițe.

Și teritorii.

Și bande.

Când ești un puști din Harlem, poți să mergi cam pe oriunde și să faci orice, atâta timp cât ai mare grijă. Lucrurile încep să se schimbe când crești și ajungi cam de vârsta mea, pe la doisprezece ani.

Atunci nu mai poți să mergi chiar pe oriunde.

Începi să îți faci griji cu privire la bandele astea. Bandele sunt ca niște biserițe. Grupuri de băieți, în mare parte, dar uneori și de fete, care își petrec timpul împreună. În majoritatea timpului pentru distracție, însă și pentru protecție.

Fiecare bandă are propriul teritoriu în cartier. Și dacă nu ești nici din cartier și nici membru al grupului respectiv, trebuie să-ți păzești pielea.

Când eram mic, aveam un prieten în partea de est, pe 127th Street. Îl chema Cody. Jucam tot timpul boxball și dodgeball pe 127th Street, chiar dacă eu locuiam în partea de vest.

Acum, când mă întâlnesc cu Cody și este cu banda lui, nu ne vorbim. Doar se uită urât la mine, ca și cum ar vrea să mă spulbere. O face pentru că locuim în zone diferite și suntem mari acum.

Astea sunt regulile bandelor.

Așa că în seara aceasta, când în sfârșit am ieșit de pe 125th Street și am pășit pe 8th Avenue, băieții care mă urmăreau au fost nevoiți să se oprească la graniță. Practic, nu era niciun fel de obstacol real acolo. Dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să continue să mă urmărească fix pe strada unde mergeam și chiar și în Căminul St. Nick.

Însă dacă ar fi făcut asta, ar fi sărit cineva la gâtul lor.
Sau chiar mai rău!

— Salutare, care-i treaba, Lolly? mi-a spus Concrete când am urcat la St. Nick. Lolly Rachpaul, a spus el din nou, când am dat noroc.

— Salut, 'Crete, i-am răspuns eu. Ce face bătrânul tău?

— E bine, a zis Concrete. Mulțam de întrebare. Maică-ta?

— E bine, am răspuns și eu. Crăciun fericit!

— Prietene, eu nu mai sărbătoresc ziua lui Isus cel alb! mi-a strigat el. Asta-i sărbătoarea Tiranului.

Concrete, la vreo treizeci de ani, avea cu zece ani mai mult decât ar fi trebuit să aibă Jermaine acum. Noi îi ziceam 'Crete. N-aveam nici cea mai mică idee cum îl chema cu adevărat și probabil că nici el nu știa că nu mă chema de fapt Lolly, așa cum îmi spunea toată lumea.

— Îmi pare rău, omule! i-am răspuns eu.

'Crete nici măcar nu locuia în St. Nick, însă era mereu acolo, pierzând vremea în mijlocul curții mari. Părea să fie în zonă din totdeauna, vânzând iarbă. Era dealer sau „farmacist de cartier”.

Unde locuiam eu, în Casele St. Nicholas, cunoscute și sub numele de cămine, eram ca o mare familie. Și, la fel ca într-o

familie adevărată, aveai niște „rude” cu care te înțelegeai și altele pe care nu le suportai sau care făceau scandal tot timpul.

Cam așa era Căminul St. Nick.

Era acasă.

Am ajuns la clădirea unde locuiam cu mamele mele, am intrat prin ușa stricată și am luat-o pe scări, pentru că și liftul era stricat – nimic nu repara primăria asta vreodată.

Șapte etaje, frățioare!

Pe la jumătatea drumului, casa scării s-a cufundat în beznă. Se arseseră becurile pe etajul ăla, ceea ce însemna că trebuia să am mare grijă cum urc scările pe întuneric.

Mersul prin beznă îmi forța creierul să fie mai atent la miros, în mare parte simțindu-se cel de pipi. Mă rog, ajungeai să te obișnuiești cu duhoarea de pipi.

Fix când cugetam la toate astea, am ridicat un picior și am lovit ceva. Ceva mare ca un morman. Chestia aia imensă a sărit și mi-a tras una în picior.

M-am împiedicat și m-am dat în spate, gata-gata să cad pe scări, moment în care mi-am dat seama că mormanul acela imens era, de fapt, Moses. Care era un bețivan bătrân. Când era foarte frig afară, așa cum era în seara asta, mai dormea uneori pe scări.

Până când îl fugăreau copiii de acolo.

Sau poliția.

— Crăciun fericit, bețivane! i-am spus eu.

— Puțin respect, băiete! a strigat el la mine. Nu-s niciun bețivan. Mă abțiguiesc și eu de două ori pe an...

— Da, da, știu, Moses: de ziua ta și când *nu* e ziua ta.

Îi știam deja tot repertoriul de glume.

Moses a început să râdă ca o vrăjitoare bătrână pe întuneric în timp ce eu am continuat să urc scările.

2

Am descuiat ușa și m-am strecurat înăuntru.
Am strâns punga de cumpărături la piept și m-am furișat pe lângă mami și Yvonne. Erau ocupate cu gătitul pentru petrecerea de Ajun. Mirosea a faimosul roti¹, specialitatea lui mami, și a macaroane cu brânză la cuptor, pregătite de Yvonne, plus izul înțepător de callaloo², care se făcea pe aragaz.

— Lolly, ai venit? a strigat mami.

— Da!

Am zbughit-o direct în dormitor și am trântit ușa.

Ce trebuie să știți despre mine este că iubesc cărămizile Lego.

Poate că eram cam mare pentru ele, însă aveam un milion de seturi de Lego de toate felurile – cu nave spațiale, dinozauri, camioane și mașini –, aliniate pe rafturile de la mine din cameră. Îl scoteau din minți pe Jermaine, pentru că aveam așa de multe în chichineața pe care o împărțeam.

Acum stau doar eu acolo.

¹ Turtă specific indiană (n. tr.).

² Mâncare de legume din Caraibe (n. tr.).

De fiecare dată când intru în dormitor, trebuie să dau nas în nas cu patul gol al lui Jermaine, vizavi de al meu.

Am luat hârtia de împachetat de la mama din cameră și m-am așezat în pat să ambalez cadourile pe care tocmai le cumpărasem. Apoi m-am întins și am început să număr câte seturi de Lego aveam. Erau patruzeci și șapte de seturi diferite acum, însă probabil că a doua zi de dimineață aveam să mai primesc câteva.

Mă mândream cu faptul că urmasem la sânge instrucțiunile pentru fiecare set. Absolut toate erau construite *exact* așa cum apărea pe cutie.

Am închis ochii.

Cineva a sunat la ușă.

Imediat după aceea, am auzit-o pe mami răspunzând și urându-i lui Vega sărbători fericite. Vocea lui zgomotoasă cu accent dominican i-a răspuns: el și ai lui urmau să plece a doua zi spre Republica Dominicană pentru Crăciun.

Mama încerca să se prefacă interesată.

Vega vorbea mereu ca și cum era afară. Ceea ce era ciudat, pentru că atunci când cânta la instrumentul lui muzical, era foarte calm și tăcut.

Cu ochii încă închiși, l-am auzit intrând în dormitor la mine și așezându-se pe patul lui Jermaine. A rămas tăcut vreun minut; probabil că mă studia.

— Nu dormi tu, negroteiule! l-am auzit spunând tare.

Nu m-am putut abține să nu râd, așa că am deschis ochii.

— Care-i treaba? m-a întrebat el, după care început să cânte foarte suav: *Visez la un Crăciun negru*¹.

¹ Variantă modificată a cântecului „Visez la un Crăciun alb” (*I'm Dreaming of a White Christmas*) (n. tr.).

Am râs din nou. Însă râsetele mele sunau cam ciudat în ultima vreme. Sentimentul plăcut care le însoțea de obicei dura doar o secundă. Apoi cădeam iar în starea mea sumbră.

Vega știa lucrul ăsta. Era prietenul meu cel mai bun.

— Crezi că maică-ta ți-a luat telefonul acela deștept pe care ți-l doreai? m-a chestionat el.

Am ridicat din umeri și m-am întors pe o parte.

— Zice că e periculos pentru mine. Am îndreptat o armă imaginară spre el și am apăsat pe trăgaci, adăugând: Nu vrea să pună o țintă mare pe pieptul băiatului ei.

— Aha, da! a zis Vega, dând semne că a înțeles. Apoi s-a uitat atent la posterul cu clovnul Rocky atârnat pe perete. Crezi că Benny Rachpaul o să ți-l cumpere? m-a întrebat el.

Am ridicat din umeri din nou.

— Cu tati nu se știe niciodată.

— Auzi, dă și el pe aici în seara asta?

— Știi ce crede el despre mami și prietenele ei.

Vega a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Da, da' de când iese ea cu Yvonne?

— De multă vreme, am răspuns.

Casimiro Vega locuia deasupra noastră cu părinții și sora lui mai mică, Iris. Practic, păreau de culoare și chiar ai crede că erau, până când deschideau gura și spuneau ceva în dominicană sau spaniolă.

Mama lui nu vorbea engleză prea corect. Erau toți dominicani cu pielea foarte închisă la culoare.

Nici măcar pielea mea nu era așa de închisă la culoare ca a lui Vega. Pielea mea era de un maro-roșiatic și aveam fața plină de coșuri. Mai aveam și ochii foarte mici. Îmi uram ochii. Erau aproape ca niște fante.

Mi-am mijit și mai mult ochii în timp ce Vega îmi cerceta cu luare-aminte un Lego de pe raft.

— Am o mătușă lesbiană, tocmai ce-am aflat, mi-a spus el. Tocmai i-a zis lu' mama de Ziua Recunoștinței.

Vega a luat un autobuz. Mă stresam mereu când cineva punea mâna pe cărămizile mele Lego.

— Dar toată lumea știa deja. Se poartă ca un tip. Conduce un autobuz mare în oraș. *Vruuuuum!*

— *Bărbătoasă*, am spus eu, descriind felul în care se purta.

— Da, da! a fost Vega de acord cu mine, apoi a început să chicotească și aproape că a scăpat din mână cărămida Lego.

— Omule! am strigat eu. Ai grijă!

— Ho, că nu-ți scapă nimeni prostia de autobuz! a bombănit el și l-a așezat înapoi pe raft, apoi a făcut un semn spre panoul meu de plută, cel cu toate schemele de Lego agățate pe el. Aș putea să fac scheme mai bune ca alea. Ar trebui să mă angajeze oamenii ăștia.

— Da, vezi să nu! am oftat eu. Chiar sper ca tati să dea pe aici de Crăciun.

— Nu vrei decât să-ți aducă telefonul ăla nou! a strigat Vega, râzând.

Am dat din cap în semn că nu.

— Vreau doar să-l văd.

Și fix atunci s-a auzit iar soneria. Știam că era tati, așa că am alergat la ușă înaintea lu' mami. M-am gândit că, dacă răspundea ea, iar tata arunca o privire în jur și o vedea pe iubita ei gătind la noi în bucătărie, o să se întoarcă de unde a venit.

Așa că am alergat la ușă, dar nu era nimeni în afară de vecinul nostru, Steve.

Acu' nu mă înțelegeți greșit: îmi plăcea de Steve Jenkins.

Era înalt și cu pielea deschisă la culoare, și locuia cu mama lui, perete în perete cu noi. Mama zice că el și cu fratele meu, Jermaine, stăteau toată ziua împreună când erau mici, ca mine și ca Vega.

Acum Jermaine nu mai era, iar Steve făcea filme.

Mă rog, nu făcea chiar filme, dar înregistra coloana sonoră pentru filme și seriale. Când o să am și eu douăzeci de ani, nu m-ar deranja să fac ceva de genul ăsta, adică să lucrez la filme.

Fac treișpe ani la vară, așa că am timp.

Steve a venit la mine în dormitor, unde Vega scutura cadoul cel mare de Crăciun care stătea pe pat la Jermaine de săptămâna trecută – un cadou care speram că venise de la Jermaine. Chiar dacă fratele meu se dusesse, în ultima vreme începusem să mă gândesc: dacă nu era decât o păcăleală?

Dacă fratele meu se ascundea pe undeva? Ca Tupac Shakur, rapperul despre care se presupune că ar fi mort?

Poate că el și Tupac se distrau pe undeva împreună.

Am zâmbit la gândul ăsta.

Steve s-a apropiat de noile mele seturi Lego, pe care le construise de la ultima lui vizită. Le studia de parcă încerca să le dea vreo notă.

— Ai fi un arhitect excelent, Lolly! a spus el într-un final. Întotdeauna urmezi schițele cu atâta *strictețe*.

— Am eu fixul ăsta, am răspuns cu mândrie. Îmi place să fie exact ca pe cutie.

Steve a luat același autobuz pe care era să-l scape Vega mai devreme. Nu m-am mai stresat de data asta. Știam că n-avea să-i cadă din mână.

— Trebuie să vină cu ceva *nou*, Steve, a spus Vega. Ar trebui să construiești un zombi din Lego. Cu ochii cuiva și creier de om care să i se scurgă din gură.

Am țâțâit și am ridicat unul dintre avioane. Era plin de praf. Ce bine era dacă aș fi curățat seturile înainte să le vadă Steve!

— Știi, *Casimiro* are dreptate, mi-a spus Steve, care îi zisese lui Vega pe numele mic, deși știa că băiatul îl ura.

— *Casimiro* n-ar ști ce e aia dreptate nici dacă l-ar lovi peste ceafă, i-am răspuns.

M-am uitat să văd ce față făcea Vega. Se încrunta, însă se chinuia să nu chicotească.

— Nu cu mizeria aia de zombi, Loll. Dar cu ideea de a face ceva nou, a spus Steve și s-a așezat pe pat, lângă Vega. Nu-s mulți cu imaginație așa bogată ca a ta. Majorității dintre noi îi e greu să vină cu idei originale. Toată lumea înghite pe nemes-tecate aceleași seriale, poze și caricaturi și apoi nu face decât să regurgiteze aceleași idei învechite la nesfârșit.

— Să regurgiteze? a întrebat Vega.

— Adică să vomizi ce-ai mâncat deja, am zis eu.

— *Oh!* a exclamat Vega. Ca un zombi care vomită creiere.

— Dacă te expui numai la ce face toată lumea, nu ai cum să crezi niciodată ceva nou, a continuat Steve. Cred că asta l-a prins pe fratele tău în capcană. N-a văzut altă cale de ieșire de aici și s-a apucat de *trafic*. Și apoi a fost prins în stilul de viață de pe stradă, ca mișelul ăla de Rockit și alții ca el.

A vârât mâna în punga de plastic pe care o avea la el și ne-a dat mie și lui Vega câte un cadou împachetat. După felul în care se simțeau la mână, mi-am dat seama că erau cărți. Judecând după dezamăgirea de pe fața lui, cred că și Vega se prinsese.

— *Casimiro*, ți-am adus cadoul aici, pentru că m-am gândit c-o să fii cu prietenul tău, a spus Steve. Să-l învesești.

— Nu-mi mai spune *Casimiro*, a zis Vega, rupând ambalajul cadoului lui.

Era o carte cartonată. Una cu tehnici de vioară pentru copii. Știam că Vega chiar ar fi citit-o. Cânta la un instrument încă din clasa a patra, când mama lui îl înscrisese la orele de muzică.

Cartea mea era despre clădiri și chestii de genul ăsta. *Un model de arhitectură*. Era un volum cartonat gigantic, plin de poze cu chestii construite de arhitecți faimoși din toată lumea.

Partea amuzantă e că nu era chiar ceva ce aș fi vrut să primesc, însă în acel moment, la mine în cameră, părea că era ceva ce îmi doream de mult. Doar că nu știam că îmi doresc.

ESTE AJUNUL CRĂCIUNULUI ÎN HARLEM, DAR LOLLY RACHPAUL, ÎN VÂRSTĂ DE 12 ani, și mama lui nu se pregătesc de sărbătoare. Durerea provocată de uciderea fratelui mai mare al băiatului într-o răfuială dintre găștile de cartier este încă prea proaspătă.

Când Yvonne, iubita mamei sale, îi dăruiește doi saci imenși, plini cu cărămizi Lego, Lolly simte că viața lui capătă sens. Dacă până atunci băiatul urmasa cu rigurozitate instrucțiunile de asamblare de pe cutie, acum se vede silit să își pună mintea la contribuție și să dea frâu liber imaginației.

Hărțuit, bătut și jefuit de doi dintre derbedeii cartierului, puștiul se refugiază în lumea fantastică a construcțiilor Lego și începe să își construiască propriul oraș. Proiectul nu e simplu, și, pe neașteptate, singuraticul Lolly capătă un nedorit tovarăș de muncă. Experiența e năucitoare, dar, încetul cu încetul, băiatul învață ce înseamnă prietenia și toleranța.

În romanul său de debut, *Stelele de la picioarele noastre*, David Barclay Moore izbuteste să creioneze portretul deopotrivă emoționant și credibil al unui copil care înfruntă provocările adolescenței, durerea și violența într-un mod cu totul original.

„Povestea potrivită, la momentul potrivit [...] Aceasta nu este o narațiune, ci o experiență în sine. Este romanul pe care îl așteptam.”

The New York Times

**DISTINS CU PRESTIGIOSUL
CORETTA SCOTT KING AWARD 2018.**

**ÎN CURÂND ȘI PE MARILE ECRANE,
ÎN REGIA LUI MICHAEL B. JORDAN!**

12+

ISBN: 978-973-128-779-9

9 789731 287799

www.corintjunior.ro

Ilustrația copertei copyright © 2017 R. Kikuo Johnson

Designul copertei: Maria T. Middleton